

Consells a les mares

Estimades lectores meves: Avui dedicaré el present article a donar uns quants consells a les que han arribat, ja sigui per la seva pròpia voluntat o bé per un descuit, a exercir el noble ofici de mare.

Ésser mare és molt més difícil del que creu la gent, ja que abans es necessita qui vulgui ésser pare, sense el qual és gairebé impossible d'arribar-hi.

També es necessita tenir o haver tingut algun fill, puix no s'ha donat mai el cas d'arribar a aquell estat social sense haver donat més o menys a llum, com la Cooperativa.

Els consells que donaré es refereixen als fills de tres dies a deu anys, perquè per als fills que ja en tenen cinquanta no són necessaris, ja que tampoc no en fan cas, puix que gairebé tots ells ja tenen barba i bigoti.

Manera de cuidar un nou naï

Pels nens que acaben de néixer, és molt convenient tenir-hi el màxim d'atencions. Per tant, no és convenient fer-los anar a comprar l'arròs a can Cunillera ni el vi a can Turlinc.

Una de les coses que més molesten, d'aquesta mena d'insectes, són els plors nocturns. Per a evitar-ho, hi ha diferents procediments; a saber:

Agafar el nen o nena, passejar-lo per l'habitació i cantar-li «Mi caballo murió». Si no calla, comprar dugues lliures de ciment «Asland» i taponar-li la boca, tot dient-li: «Ai, el fillet de la mama! Que bufó que serà amb aquest cimentet!...» Si, degut a la complexió dèbil de la criatura, mort ofegada, se l'enterra i en paus.

Recomano a les mares molt de compte quan al nen comencen a sortir-li les dents. Tota precaució és poca, ja que si durant la dentició li cau un bagul damunt del cap, pot donar-li un que sentir.

També s'han d'extremar les precaucions quan al nen li surten les ulleres. De la cura de la mare depen que en lloc de sortir-li ulleres de carey siguin d'or o altres metalls preciosos. Al tanto, doncs!...

Manera de cuidar un nen de cinc anys

Generalment es diu que un nen té cinc anys quan aquest nen ha complert cinc anys; per tant, es pot prescindir perfectament de donar-li mamà i se'l pot enviar ja a can Cunillera a cercar arròs i a can Turlinc a buscar el vi, que són les úniques i exclusives obligacions dels nens que tenen cinc anys i encara els en hi falten quinze per a anar al servei militar.

LA DAMA DEL 13

Vint poetes eixerits
us faran llepar els dits.

Tot en vers; fins el futbol!
i no serà cap bunyol.

6 - L'Esquellot

Fanatisme

Plat del dia: pilota. No puc menjar-ne; se m'indigesta i em fa mal l'estòmac. Recordo que una vegada un company va dir-me que jo «feia pilotes»; aquest company sabia que no m'agradaven i fins i tot tenia un punt de malícia en la veritat. Li perdono, perquè som molts els que en sabem fer...

Pilota esportiva. La paeixo bastant bé, tot i ésser de més envergadura que la primera. Es dir, m'agrada; però no per a arribar al grau de fanatisme.

Sé el cas d'un comerciant de vaques, que, acostumat a fer juguesques, si o no esportives, va jugar-se per un 5 a 3, un 4 a 6 o un 2 a 1, la dona i els fills; ell va quedar molt descansat; el guanyador, però, no gaire. Menys mal que era solter i va trobar ja la feina feta.

El fanatisme. Té uns principis molt moderats, però ningú sap quin és el seu fi. Jo tinc un amic cambrer que amb l'esport tenia la delicadesa de jugar-se amb tots els seus clients el ja clàssic «lot» esportiu de cafè i copa. Aquest amic jugava sempre contra el seu equip i fins i tot contra equipiers que no eren de la localitat. Bé, doncs; aquest meravellós amic meu, avui té en propietat un magnífic i luxós cafè i fins crec que serveix encara els mateixos cafès i copes que es jugava en els seus temps de cambrer humil.

Si jo tingués la sort d'aquest amic, no m'hi pensaria a ésser fanàtic cent per cent, i tinc segur de que sabria guanyar-m'hi la videta.

Ara, que no tothom ha passat l'aprenentatge del fanatisme futbolístic i encara que jo volgués, podria fallar-me.

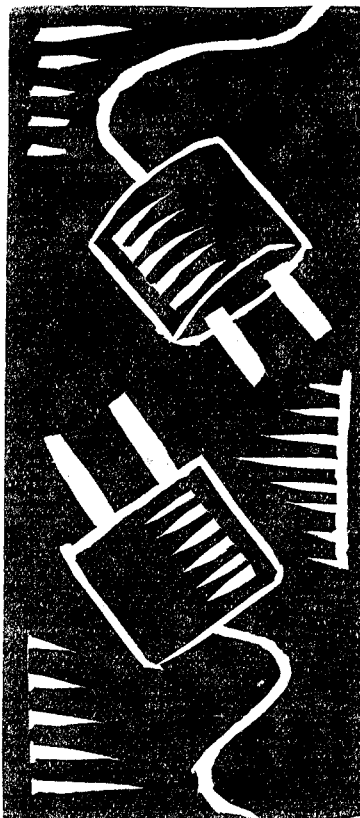
Quan vaig a un camp de futbol, m'agradaria cridar, com tots els fanàtics, i dir aquestes paraules tan boniques als jugadors: Burro! Lladrell! Brètol!!! No podeu negar que fan goig en un camp esportiu... Admiro el bell espectacle dels guàrdies civils en l'instant d'envair el camp de joc i amb els sabres desveninats, per a posar ordre; em fan l'efecte d'un vertader equip de «hockey's man» militar... M'agradaria també trencar el respecte, d'un cop de paraigua, al rellí que ens prengué el partit. Tindria un plaer immens en poguer-me barallar amb el meu veí i dir-li el nom del porc a tota la seva família, si és que em portava la contrària... M'agradaria plorar i estripar mocadors. I, per últim, m'agradaria — un cop finit el partit — anar a casa i no sopar; la única cosa que saben lloar les mullers dels fanàtics esportius.

Com jo, doncs, per a ésser fanàtic cent per cent tindria de fer assaigs de totes aquestes coses, i veig que sóc massa d'edat i dic renecs sense finalitat ni substància, em retiro pel foro i deixo les pilotes en un altre lloc.

PASSARELL (Pare)

Amb les eleccions veuràs
com L'ESQUELLOT fa «Topaç».

I amb aquests versos ja veus
que no el farem amb els peus.

Vista general de la provable futura Cooperativa Elèctrica (Es una foto Montanya)